

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

De monachis, qui in monasteriis Scetis vixerunt, Origine, Didymo,
Cronione, Arsisio, Putabaste, Arsione, Serapione, Ammonio, Eusebio, &
Dioscoro , fratribus, & iis qui longi nominabatür, & Euagrio ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

SOZOMENI HISTOR.

perfecisset, vt alio quodam in loco, vbi nulla aqua omni-
no extiterat, aqua erumperet. Nam memoratum est Mosen
cum suis monachis quodam tempore quando puteum de-
fodiebant, quoniam neque vena, quam se reperturos spe-
rabant, apparet, neque aqua in profundo emergeret, ab
opere iam destitutos fuisse, nisi Pior circiter meridiē illis
fortē interuenisset: qui cum eos salutasset, diffidentia q; &
imbecillitatis animi arguisset, descendit in fossam, & ora-
uit. Cumque terram ligone iam tertio percussisset, aqua
confestim erupit, & fossam cōpleuit. Pior, precibus factis,
discessit: qui à Mose & monachis eius rogatus, vt cibū a-
pud ipsos caperet, noluit, sed dixit se non ea de causa ad
eos missum, atque rem, ob quam ipse venerat, iam esse
confectam.

*De monachis, qui in monasteriis Scetis vixerunt,
Origine, Didymo, Cronione, Arsisio, Putabaste,
Arfione, Serapione, Ammonio, Eusebio, & Di-
oscoro, fratribus, & iis qui longi nominabātur,
& Enagrio philosopho. CAP. XXX.*

Eodem tempore in monasteriis Scetis floruerūt, Ori-
genes senex vnus ex discipulis Antonij magni, qui
adhuc supererat, & Didymus, & Cronion annos iam
circiter decem & centum natus, & magnus Arsisius, & Pu-
rubastes, & Arfion, & Serapion, qui eisdem cum Antonio
vixere temporibus: quique cum in disciplina monastica
consenuissent, monasteriis iam tum in eo loco positis præ-
fuerunt. Rursus alij complures præclari & boni viri, quo-
rum alij erant adulescentes, alij ad robustā ætatem perue-
nerant, in magna celebritate vnā cum illis vixerunt. Porro
Ammonius, Eusebius, & Dioscorus, per idem tempus ma-
gni nominis fuere: isti fratres erant inter se, & propter cor-
poris staturam, Longi vocabantur. Traditum est istū Am-
moniū ad perfectissimū monasticæ vitæ ac disciplinæ mo-
dum venisse: voluptatē & mollitiē fortiter deuicisse, litera-
rum fuisse & doctrinæ adeo studiosum, vt Origenis, Di-
dymi, & aliorū scriptorū ecclesiasticorū libros diligenter
euolueret: à primo tempore ætatis ad extremum vitæ
diem

diem nihil præter panem quod igne coqueretur gustasse. Qui cum à quibusdā comprehensus, episcopus crearetur, quoniam illis, qui ad se ea de re venerant, precibus persuadere non poterat, ut abirent, præcisa auricula, dixit: me deinceps ne volentem quidem lex sacerdotum creari permittit. Nam neminem, qui non sit integris membris, sacerdotem debere institui. Itaque hac re audita, decessere illi quidem: sed ubi intellexere hæc esse Iudæis solum obseruanda, ecclesię autem Christi membra corporis minime curę esse, sed ut sacerdos dūtaxat sit integris moribus, reuerterunt denuo, virum comprehensuri. At ille se obstrinxit iureiurando, si vim ei afferre conarentur, linquam quoque excisurū. Hi igitur, ut hoc faceret, veriti, abierūt. Qua de causa Ammonius *ωαρωτης*, id est, auricula carēs, deinceps nuncupatus est. Qui cum non multo post, temporibus scilicet proximi imperatoris, Euagrius versabatur: Vir sapiens, illustris, & cum acutus ad intelligendum, tum ad dicendum disertus: quin etiam ad rationes ac vias, quę ad virtutem ducunt, & prauitatem discernendas valde perspicax: itemque idoneus in primis ad suggerēda ea, quę his sequenda, illis cauenda viderentur. Verum quantum præstaret doctrina, ex libris, quos posteris reliquit, satis constare poterit. Fertur etiam ingenij modestia excelluisse, & adeo omnem arrogantiam & fastidium repressisse, ut neque cum iure laudaretur, populi plausu se insolenter efferreret, neque cum viruperaretur iniuste, contumeliam sibi factam ægrè pateretur. Genus quidem duxit ex Iberibus, qui ad Pontum Euxinū accolunt. Sed in disciplinam traditus est Gregorio episcopo Nazianzi, & ab eo in sacris literis institutus. Cuius etiam archidiaconus fuit eo tempore, quo Constantinopolitanam rexit ecclesiam. Hunc quidem formosum aspectu, & vestitu exquisitum, cum quidam è magistratuum numero Zelotypia laborans, notum suę coniugi ac familiarem esse intellexisset, mortem ei machinari cœpit. Atque dormienti Euagrio cum cædes per insidias re ipsa inferretur, dicunt visionem quandam terribilem illam quidem, sed tamen Salutarem diuinitus oblatam esse. Videbatur enim videre se in maleficio quodam deprehensum esse, & catenas ferreas manibus ac pedi-

ac pedi-

SOZOMENI HISTOR.

ac pedibus iniectas. Cumq; iam deduceretur in iudicium & supplicio afficeretur, ad se quédã accessisse, demonstrasse librũ euangeliorũ, pollicitum esse, si vrbe egrederetur, se è vinculis eum soluturum, iusiurãdum ab illo postulasse, quòd ita faceret. Se autem manu ad librum admota, iurasse se id sine dubio facturum. Itaque è vinculis exemptum, & illico somno solutum esse. Sicq; diuinã visioni sibi secundum quietem obiecit obsequentem, periculum euitasse. Postea autem cum animum induxisset vitam colere monasticam, relicta Constantinopoli, Hierosolymam concessit. Aliquantò post ad monachos, qui in Scetia tatem agebant, visendos profectus, inter eos vitam traducere magnopere cupiebat.

*De Nitria monachis & monasteriis quæ cellia
vocabantur & Rinocururæ monachis
Nigro, Dionysio, & Solone.*

CAPVT XXXI.

Istum locũ appellant Nitriam, propter ea quod est pagus finitimus, in quo nitrum colligunt. Non exigua quidem hominum multitudo ibi monasticam disciplinam exercebat. Erant namque monasteria circiter quinquaginta cõtigua, quorum pars conuentus, pars homines separatim ab alijs vitam degentes habuere. Porro autẽ cũ iter facias in interiorẽ solitudinẽ, ibi est alius locus, qui a Nitria abest stadia ferè septuaginta, cui nomẽ erat Cellia. In eo sunt cellæ monachorũ permultę sparsim positæ: quæ de causa hoc nomen habuit. Tantum inter se distant, vt qui in ipsis habitant, neque videre se inter ipsos, neque omnino audire possint. Conueniunt oēs in vnũ, & primo hebdomadæ ac postremo die cõuentus celebrant. Quòd si quis fortè absit, eum abesse planè inuitum constat, vel afflictatione aliqua, vel morbo præpeditum, ad quem visendũ curandũq; non omnes statim eũ, sed varijs temporibus singuli, quicquid habent ad morbũ leuandũ accomodatam secum deferunt. Hac causã excepta, nõ colloquũtur inter se, nisi quòd sermonẽ vel ad cognitionẽ Dei, vel